

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

3. An Indulgentia concessa Altari privilegiato applicanda defunctis habeat ineffabiliter effectum? Ex p. 9. t. 2. r. 3.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76369)

Privilegium applicet Indulgentiam defunctis. Ex part. 9. tract. 2. Refol. 2.

§. 1. **M**ichaël Medina de *Indulgent. disp. 7. cap. 34. & disp. 8. cap. 4.* putat animas Purgatorij percipere posse Indulgentias per modum absolutionis. Probat hoc: quia Ecclesia excommunicare solet mortuos, eosque ab excommunicatione absoluerit, ut patet ex cap. *Sancti. 2. q. 2. & cap. A nobis 2. de sententia excomm.* ergo in illos directam habet iurisdictionem, atque adeo eisdem poterit largiri indulgentias per modum absolutionis.

2. Verum contrariam sententiam docent communiter Theologi, asserentes non posse à Pontifice concedi pro animabus Purgatorij Indulgentias per modum absolutionis, sed solum per modum suffragij. Et ad hoc probandum plura ingeniosè docet Eminentiss. Dominus meus Card. Lugo de *pœnit. disp. 27. sect. 5.* quæ omnia comprobatur à Quintanaducias in *Theol. mor. tom. 1. in Append. tract. 1. in singul. 14. n. 2.* Sed, quia circa illa aliquas difficultates habet Pater Bardi omnino videndus in *Bull. Cruciatæ, part. 4. tract. 3. c. 2. sect. 2. n. 11. & seq.* Ideo ego breuiter assero, Primò, Missas priuilegiatas, seu Indulgentias iis annexas non applicari Defunctis per modum absolutionis, sed per modum suffragij. Est cõmunis. Probatur prima pars: quia absolutio exigit iurisdictionem in eum, qui absoluitur; quam non habet Pontifex in Defunctos, qui, sicut per mortem positi sunt extra statum vitæ, ita etiam extra forum Ecclesiæ militantis; ideoque non subsunt saltem directæ, iurisdictioni eius. Et confirmatur ex eo, quod Christus Matthæi 16. dedit potestatem Petro ligandi, & soluendi super terram; quod iuxta communem explicationem denotat potestatem datam in homines viatores super terram degentes; non autem in Defunctos. Probatur secunda pars: cum enim non prosint per modum absolutionis necesse est applicari per modum suffragij; id est, eo modo, quo suffragia viuorum illis applicantur: sicut enim, cum quis Defunctis applicat suffragia, ut orationes, ieiunia, &c. intendit ex satisfactionibus suis soluere pretium æquiualens pœnis ab ipsis soluendis in Purgatorio, & eatenus suffragia dicuntur prodesse Defunctis: ita Pontifex, licet non possit absoluerit animas à pœna; per Missas tamen priuilegiatas, vltra fructum respondentem Sacrificio ex opere operato; exhibet Deo ex thesauro Ecclesiæ satisfactiones Christi, & Sanctorum, tanquam pretium, & solutionem æquiualem pœnæ remittendæ, quam Deus acceptat; & eatenus dicuntur Missas Priuilegiatas illis prodesse per modum suffragij.

3. Dico secundo: In Missis priuilegiatis, quæ applicantur Defunctis per modum suffragij, interuenire actum potestatis Clauium patet: quia Pontifex soluit pretium æquiualens ex thesauro Ecclesiæ: non habet autem potestatem dispensandi thesaurum, nisi virtute promissionis factæ, Petro, Matthæi 16. qua illi, & eius successoribus datur potestas aperiendi Cælum tollendo impedimenta, quæ ingressum retardant: quod fit, cum eadem autoritate applicantur satisfactiones Christi, & Sanctorum ex thesauro Ecclesiæ Defunctis in solutionem, & tolluntur pœnæ debita, quæ ingressum Cælorum retardabant. Vnde colligitur, Indulgentias applicatas viuus & Defunctis, in hoc conuenire, quod sint simpliciter Indulgentiæ, & actus potestatis Clauium per quem ad remittendas pœnas distribuitur thesaurus satisfactionum Christi, & Sanctorum; proindeque in vtriusque sit solutio æquiualens & reperitur iustitia commutatiua. Differunt autem in hoc, quod Indulgentiæ applicentur viuus per modum absolutionis, per actum iudicialiæ potestatis quo Pontifex immediatè remittit pœnam, tanquam minister Dei, & locum eius tenens, soluendo vltieris pretium

æquiualens ex thesauro Ecclesiæ. In Indulgentiis vero, quæ applicantur Defunctis per modum suffragij, Pontifex non remittit authoritatiuè pœnam, cum in illos non habeat iurisdictionem, sicut in viuos; sed exhibet Deo pretium æquiualens ex thesauro, & Deus ipsos absoluit à pœna: vnde Indulgentiæ viuorum includunt actum iustitiæ vindicatiuæ. Si quis autem querat, cur Pontifices in suis Bullis tam accuratè explicitè se concedere Defunctis Indulgentias per modum suffragij, cum differentia assignata nihil mutet in effectum, sed eundem effectum pariant Indulgentiæ viuorum, & Defunctorum. Respondetur id facere, ut ostendant se non abuti potestate sibi tradita, nec velle iuuare Defunctos, tanquam sibi subditos; sed tanquam sibi charitate coniunctos, & indigentes, quibus subuenire possunt per dispensationem thesauri Ecclesiæ, eorum commisioni relictam. Vide Palaum tom. 4. tract. 24. *disp. vnica, puncti. 10. num. 2.* Philippum de la Cruz in *Theol. Eccles. tract. 2. §. 6. num. 3.* & alios penes ipsos.

4. Nota tamen, quod cum Pontifex tibi concedit, ut possis Defuncto per modum suffragij Indulgentiam applicare, ne intelligas, tibi fortè fecimur, vel laico concessam esse facultatem distribuendi Ecclesiæ, & maxime in Defunctorum fauorem, quod semper est Pontifici referuatum; neque etiam intelligas, Indulgentiam tibi concessam posse te Defuncto communicare: nam si tibi concessa est, pœnam tuorum peccatorum remittit; non igitur est locus applicationi. Sed intelligere debes tibi remitti potestatem designandi Defunctum: qua designatione facta, Pontifex immediatè, & directè Indulgentiam applicat: & quia hæc applicatio tuam designationem subsequitur, ideo diceris potestatem habere applicandi Indulgentiam Defunctis. Dico igitur cum Granada in *3. par. contr. 12. tr. 5. disp. 5. n. 13.* Defunctos excommunicari, & ab excommunicatione liberari posse dupliciter: Primò quidem, declarando, eos, dum viuerent, incurrisse illam, aut non incurrisse, & in eo statu mortuos fuisse: ad quod, ut patet, non est necessaria iurisdicção in Defunctos. Secundo, id fieri potest prohibendo viuus orare pro Defunctis, aut concedendo potestatem orandi: & id non est propriè exercere iurisdictionem in mortuos, sed in viuos. Concludo ergo, excommunicationem, de qua loquitur Synodus, accipiendam esse vno ex his duobus modis. Alium vero excommunicandi modum, qui directè fertur in viuos, & est proprius actus iurisdictionis, non exercet in Defunctos Ecclesia. Itaque Ecclesia neque excommunicat, neque propriè absoluit mortuos; sed solum declarat, ex hac vita aliquem defunctum decessisse excommunicatum, & contumacem: vel declarat, recessisse à contumacia: proinde concedit viuientibus, ut possint Defunctum illum sepelire in loco sacro, aliisque pro illo sacras, & consuetas Ecclesiæ functiones facere: & in hoc sensu communiter declarantur Canones, qui citantur in contrarium: & hinc Ecclesia indirectè tantum dicitur excommunicare, aut absoluerit Defunctos, quatenus, vel prohibet viuientibus ne faciant pro aliquo defuncto suffragia, vel id concedit.

RESOL. III.

An indulgentia concessa Altari Priuilegiato applicanda defunctis, habeat infallibiliter effectum? Ex p. 9. tr. 2. Ref. 3.

§. 1. **N**egatiuè respondet Layman lib. 5. tract. 5. c. 7. *Quæst. 2. Canus de locis Theol. lib. 12. c. 13. ad 9. & in 1. Errant. Petrus Sotus lect. 3. de Indulg. & Henriquez lib. 7. cap. 7. n. 4.* & alij asserentes, Indulgentiam Defunctis applicatam non habere infallibilem effectum, sed solum per modum cuiusdam impetrationis ex libera Dei

acceptatione, quod supremus Iudex non teneatur commutationem poenae sibi debita acceptare, nisi ad illam se promissione obligauerit. At Deus non videtur obligatus ad acceptandam satisfactionem ex Christi, & Sanctorum meritis pro Defunctis oblatam: quia Christus Dominus solum promissit soluendum in Caelis, quod Pontifex soluerit super terram; non verò quod Pontifex soluerit sub terra, ubi animae detinetur, & poenae luunt. Confirmant suam sententiam ex usu Ecclesiarum, qui postquam Indulgentiam plenariam alicui Defuncto applicauerunt, medio in qua, Sacrificio, vel alio pio opere, iterum repetunt eandem Indulgentiam: quod superfluum esset, si infallibiliter haberet effectum. Sentiant ergo fideles, solum habere effectum ex littera Dei acceptatione. Et hanc sententiam praeter Doctores citatos docet nouissimè P. Amicus in *Curr. Theol. n. 8. disp. 20. sect. 8. n. 177. & seq.* ubi plures adducit rationes, & inter alios, quoniam Purgatorium est Tribunal Christi, in quo sibi tantum referat causas iudicandas; igitur ipsius tantum est eas poenas mittit. Accedens, conlatur ex dictis, quibus probatum est, Pontificem in animas purgantes nullum ius habere. Consequenter verò probatur, quia sicut solius Christi est, eas poenas taxare: ita eiusdem erit easdem relaxare. Deinde, quia si Pontifex eadem infallibili auctoritate possit à poena libertas animas purgantes, ac possit in terris viuentes, sequeretur Primo, breui possessionem Purgatorium per frequentes Indulgentias plenarias euacuare. Nec refert, quod Pontifex in Indulgentiis concedendis sufficientem debeat habere causam: eadem causa, quae sufficit pro Indulgentia plenaria applicanda vni, sufficiens erit pro Indulgentia plenaria applicanda aliis, & aliis animabus, cum nulla sit maior ratio de vna, quam de ceteris. Igitur, qua ratione Indulgentia plenaria sufficienter applicatur vni, eadem poterit applicari ceteris; sique necesse totum Purgatorium euacuari. Secundo sequeretur, vna tantum Indulgentia plenaria applicata pro vna anima frustra pro eadem alias Indulgentias, vel suffragia applicari: cum tamen communis sensus fidelium sit adhuc post plenariam Indulgentiam, alias etiam Indulgentias, & suffragia pro eadem anima fructuosa procurari posse: quasi certum non sit, per eam, animam à Purgatorio liberandam esse: cum tamen in contraria sententia nullum sit dubium, quippe cum ex parte animae nullum possit esse impedimentum, quominus Indulgentia statim suum effectum sortatur; neque esse potest ex parte viuents talem Indulgentiam pro Defunctis offerentis: nam multi ex contraria sententia Authoribus putant Indulgentias etiam à peccatore oblatas prodesse Defunctis.

2. His tamen non obstantibus, puto non esse recepiendum ab affirmatiua sententia, quam tuetur D. Th. in *disp. 2. q. 2. questio. 2.* Sorus *disp. 23. q. 2. art. 3.* Suarez, Valencia, Coninch, & alij quos citat, & sequitur Gallus Palaus *tom. 4. tract. 24. disp. vnic. punct. 10. n. 4.* Malobos in *Summa, tom. 1. tr. 26. diff. 7. n. 3.* Lessius *3. p. D. Thomae c. 5. de Indulgent. dub. 3. n. 41.* Granada *n. 3. par. de Sacram. contr. 1. 2. tract. 3. disp. 5. n. 10.* quia, ait ille vt Indulgentiae infallibili iustitiae lege promittunt Defunctis, duo solum requiruntur: primum est diuina promissio: secundum, applicatio satisfactionis aequivalentis poenae, quam Defunctus debet. Ex quidem diuina promissio non deest; quia perpetua Ecclesiae traditio, qua docemur, Indulgentias prodesse Defunctis, non nisi in diuina promissionis notitia fundamentum habere potest: sine promissione enim nihil firmum esset. Fauet etiam, & quidem maxime pro hac veritate locus Matthaei 16. *Quodcumque solueris super terram, erit solutum & in Caelis:* ubi absque limitatione Christus promittit, acceptum sibi fore quodcumque Petri iudicium: si ergo soluerit animam Defuncti, applicando illi Indulgentias; ipse

Tom. IV.

Dominus soluet, vt stet promissis. Quod verò ad secundum attinet, fatemur in hoc negotio maximam gratiam, quod, nimirum, pro anima Defuncti, & iam incapacis satisfaciendi, velit Deus admittere satisfactionem oblatam: veruntamen haec sufficientissima, & aequiualens est, cum praecipua eius pars sit Christi Domini, ac proinde valoris infiniti.

3. Probat hanc opinionem Rubeus de *Sacrificio Missae, lib. 3. disp. 2. dub. 5. n. 4.* ex forma, vt ipse ait, qua vtuntur Pontifices concedendo priuilegium Missarum priuilegiatarum cuidam Ecclesiae, vel Altari: sic enim habet Urbanus VIII. in priuilegio pluribus nostris Conuentibus dato: [Vt quodcumque Sacerdos aliquis Minorum Ecclesiae Missam Defunctorum pro anima cuiuscumque fidelis, quae Deo in charitate coniuncta ab hac luce migrauerit ad praefatum Altare celebrabit, anima ipsa de thesauro Ecclesiae per modum suffragij Indulgentiam consequatur; ita vt eiusdem Domini nostri Iesu Christi, & Beatissimae Virginis Mariae, Sanctorumque omnium meritis sibi suffragantibus, à Purgatorij poenis liberetur, concedimus, & indulgemus.] Loquitur igitur Pontifex non de re pendente ex acceptatione diuina; sed tanquam de re certa, & infallibili. Nec aliis terminis certioribus vtitur concedendo viuus Indulgentias, quas constat esse infallibiles. Deinde Leo X. Epistola ad Caietanum eadem certitudine loquitur de Indulgentiis viuorum, & Defunctorum: dicit enim, Romanam Ecclesiam tradidisse, Romanum Pontificem, Petri Clauigeri successorem, & Iesu Christi in terris Vicarium potestate Clauium, quarum est aperire Regnum Caelorum, tollendo illius in Christi fidelibus impedimenta, posse pro rationalibus causis concedere eisdem Christi fidelibus, qui charitate iungente sunt membra Christi, siue in hac vita sint, siue in Purgatorio, Indulgentias ex superabundantia meritorum Christi, & Sanctorum, & tam pro viuus, quam pro Defunctis Apostolica auctoritate Indulgentiam concedendo, thesaurum meritorum Iesu Christi, & Sanctorum dispensare, & per modum absolutionis Indulgentiam ipsam conferre, vel per modum suffragij illam transferre consueuisse, ac propterea omnes, tam viuos, quam Defunctos, qui veraciter omnes Indulgentias huiusmodi consecuti fuerint; à tanta poena temporali, secundum diuinam iustitiam pro peccatis suis actualibus debita liberari, quanta concessa & acquisita Indulgentiae aequiualeat. In quibus verbis notandum est, Pontificem indifferenter loqui de viuus, & Defunctis & tanquam de re certa loquentem, docet eos omnes liberari à tanta poena, quantum sonant Indulgentiae: idque fieri apostolica auctoritate: omnis autem dispensatio, quae sit auctoritate apostolica, licet ius ipsum diuinum aliquo modo attingat, vt est dispensatio in voto, valida est, si ex rationabili causa fiat: ex quo ex consequenti sequitur dispensationem thesauri viuus, & Defunctis, quae auctoritate apostolica fit, si ex rationabili causa fiat, esse validam, certam, & infallibilem.

4. Probatur etiam ex definitione Concilij Constantiensis, docentis contra Vviclef, errorem esse negare valorem Indulgentiarum: ergo ex mente Ecclesiae sic valent Indulgentiae viuus, & Defunctis, vt certò, & infallibiliter in illis effectum habeant. Idque ratione promissionis diuinae. Respondet Corduba *lib. de Indulgentiis, q. 15.* Indulgentias esse quidem certas in Defunctis sicut in viuus; non valere tamen infallibiliter quoad totum fructum in Defunctis sicut in viuus: quia Deus promissit eas acceptare pro viuus quoad totum effectum; pro Defunctis verò solum, secundum quod visum fuerit decens suae liberalitati: sed contrà, saltem in eius sententia, requiritur promissio diuina acceptandi Indulgentias pro Defunctis quoad aliqualem effectum, sit vt certò aliquis fructus Indulgentiarum eis applicetur. Quaro igitur,

A 2 vnde

unde collegerit promissionem hanc diuinam quoad aliquem effectum, & non quoad totum? si enim Deus promittit acceptationem Indulgentiarum pro viuis quoad totum effectum, & promittit acceptationem pro defunctis; non potest colligi non promississe etiam quoad totum effectum pro Defunctis, sicut & pro viuis; cum promissio illa in vtriusque colligatur ex predictis verbis Matthaei 16. in quibus nulla sit discretio viuorum, & defunctorum.

5. Nec obstat dicere, si Indulgentia infallibili lege iustitia profunt determinate animabus Purgatorij, quibus applicatur; cur post applicatam Indulgentiam, qua liberatur anima à Purgatorio, applicentur eidem alia Indulgentia, Sacrificia, & suffragia? Respondetur enim id sanctissime fieri: Primò, quia non nobis constat de veritate huius opinionis; cum Doctores graues opinentur, non esse legem infallibilem, qua Deus acceptet totum, quod singulis animabus applicatur. Secundò, quia, vt Indulgentia valeat, requiritur causa proportionata: potest autem accedere, eam non sufficere ad Indulgentiarum concessionem, quanta requiritur ad liberandam hanc determinatam animam à Purgatorio. Vt ergo securiores reddamur, & certiori, quo possumus, modo Defunctis succurramus, solent Indulgentia multiplicari, vt si qua non profuerint, aut certe minùs valuerint, aliarum applicatione suppleantur.

6. Nec obstat secundò asserere, quòd si Indulgentia valeret ex condigno, & certa lege, sequeretur, quòd Pontifex posset vno die exhaurire Purgatorium. Respondet enim Caietanus *Opusculo 16. q. 5.* id fieri non posse: quia Indulgentiae iis duntaxat Defunctis profunt, qui, vt prodessent, meruerunt. Ij autem id meruerunt, qui, dum viuerent conati sunt, quantum in ipsis erat, pro peccatis suis satisfacere. Verùm hac sententia sup. iam satis à nobis operanti, quae omnes enim, qui in gratia discedunt, capaces sunt cuiusvis influxus meritorum Christi, qui per Indulgentias dispensatur. Non enim fundamentum communionis suffragiorum Ecclesiae est particulare aliquod meritum; sed status gratiae, ob quem satis digni sunt qui iuuentur. Et hoc solum vult D. Augustinus *lib. de cura pro mortuis, cap. 1.* & in *Enchiridio, cap. 109.* cum ait, illis prodessent suffragia, qui meruerunt, vt sibi prodessent possent: solum enim damnatos excludit, vt patet ex diuisione, quam ibi instituit. Respondeo ergo Pontificem id non posse praestare, quia non subest causa, ob quam potestate Clauium tam ingens dispensatio fieri queat: atqui dispensatio sine iusta causa est irrita. Et ideo nostram sententiam in casu Missae Altaris priuilegiati in terminis docuit Rubeus *de fructu, & applicatione Sacrificij Missae, lib. 3. disp. 2. q. 2. dub. 5. n. 8.* vbi ita asserit: [Sententia haec non solum intelligenda est de Missis priuilegiatis, seu Indulgentiis illis annexis; sed de omnibus aliis Indulgentiis, quae quomodolibet Defunctis applicari possunt; vt sunt affixae Medaliis, visitationibus Ecclesiarum, &c. ita vt, sicut Sacerdos dicendo Missam priuilegiatam pro Defuncto, illum infallibiliter liberat à Purgatorio; ita & secularis communicando cum Medalia, si talis Indulgentia ei appensa sit.] Sic ille, & ego.

Sup. in Ref. que hic est inf. 7. & in alio §. eius not.

RESOL. IV.

An, vt Indulgentia Altaris Priuilegiati proficit Defunctis, opus sit, vt Sacerdos Missam celebrans sit in statu gratiae? Ex p. 9. tr. 2. Ref. 4.

§. 1. Respondeo negatiuè: nam, licet aliqui Doctores requirant, obtinentem Indulgentiam pro defunctis, debere esse in statu gratiae, tempore, quo perficitur opus. & Indulgentia Defuncto communicatur: sic Emmanuel Sà *verb. Indulgentia, n. 2.* excipit tamen, nisi opus fuerit nomine Ecclesiae fa-

Sup. hac diff. sic. huius rituli in Ref. seq. & inf. in fin. huius Ref. Sup. hac doct. ibid. & inf. in tr. 5. Ref. 36.

ctum, vt Missae Sacrificium: ego tamen contrarie sententiae absolute adhaereo in omnibus Indulgentiis pro Defunctis; nam pro Indulgentia applicanda Defunctis gratia non requiritur vt principium operis iniuncti, quia esto, nec satisfactorium sit nec meritorium; aptum esse potest ad Indulgentiae consecutionem: sed requiritur, vt obicem tollat, & subiectum disponat Indulgentiae suscipiendae: at viuis, qui Indulgentiam pro Defuncto obtinet, exequendo opus iniunctum, Indulgentiam non suscipit, sed conditionem pro consecutione Indulgentiae exequitur, ergo status gratiae non est in illo necessariò requisitus. Itaque opus, sub cuius conditione conceditur Indulgentia, est sola conditio, non causa mouens Deum ad Indulgentiam acceptandam. Nec Indulgentia inficitur ex malitia personae operantis; sicut nec inficitur Sacrificium Missae, vel Sacramentum, ex malitia personae sacrificantis, vel administrantis: eò quòd suum valorem non habent ex persona proximè operante; sed ex meritis, & satisfactione Christi. Ex his infertur discrimen inter suffragium, quòd priuata persona in proprio opere fundatum offert Deo pro Defunctis, & Indulgentiam: nam illud, nisi fiat à persona grata, non prodest Defunctis: eò quòd suum valorem accipit à persona operante, quae in peccato existens, nullum valorem communicat suis operibus. Nec refert, quòd opus bonum à peccatore exhibitum valeat pro se tanquam meritum de congruo apud Deum: quia plus requiritur, vt opus acceptet pro aliis, quam pro se. Indulgentia verò valorem habet à meritis, & satisfactione Christi, & Sanctorum, qui per peccatum personae operantis non amittitur.

2. Nec obstat dicere: quia sicuti ad lucrandum sibi Indulgentiam requiritur status gratiae; sic ad lucrandum pro altero: nam peccatum non magis impedit ad acquirendum beneficium ipsimet operanti, quam alteri. Nam respondeo, negando paritatem: quia gratia requiritur solum ad tollendum obicem in eo, qui Indulgentiam est lucraturus; & ideo necessariò requiritur in eo, cui applicatur; non autem in eo, qui ponit opus iniunctum, & Indulgentiam applicat. Ex hoc patet discrimen inter ipsum operantem, & alios; nam operans, vt de facto lucratur Indulgentiam pro se, debet esse in gratia, per quam tollitur impedimentum peccati: at respectu aliorum non ita: idcirco dicimus, gratiam requiri in suscipiente Indulgentiam, non autem in applicante; & quando operans sibi ipsi eam applicat, requiritur in ipso gratia, non vt operans, sed vt recipiens. Denique dicimus, aequè impediri fructum, & valorem Indulgentiae ipsi operanti, & alteri; considerando vtrunque, vt sunt formaliter recipientes. Et ita nostram sententiam docent Doctores, quos citat, & sequitur Castrus Palanus *tom. 4. tract. 24. disp. vnic. punct. 10. n. 10.* quibus ego addo Amicum in *Cur. Theol. tom. 8. disp. 20. sect. 3. n. 101.* Bardi in *Bull. Cruc. part. 4. tract. 3. cap. 2. sect. 3. n. 2.* Quintanad, in *Theol. mor. tom. 1. in Append. tract. 1. §. 1. disp. 6. n. 1.* & in specie casus nostri Rubeus *de fructu, & applicatione Sacrificij Missae, lib. 3. disp. 2. q. 2. dub. 5. n. 8.* vbi sic ait: [Aduerte, vt per viuos fiat id, quòd requiritur ad applicandam Indulgentiam defunctis; non requiritur tamen, vt viui opus iniunctum exequentes sint in gratia: vnde secularis in mortali communiens cum Medalia pro Defuncto, non impedit effectum Indulgentiae; sicut nec Sacerdos pro eodem in mortali celebrans.] Ita ille, cui etiam adde Philipp. de la Cruz in *Theodoro Ecclesiae, tract. 2. §. 6. n. 5.*

RESOL. V.

An Sacerdos in statu peccati mortalis celebrans in Altari Priuilegiato liberet animam à Purgatorio? Et